

Euthanasia

Куліш Пантелеймон Олександрович

Як засипатиму колись жаданим сном,
Що заколихує мерці — й починають тихо, —
О забуттє! Коли б легким твоїм крилом
Ти віяло тоді, моя єдина втіхо!

Щоб ні наслідників, ні друзів не було,
Що дожидаються від мене ще півслова,
Ні плакальщиць-нахаб, гучних на все село,
Що всяка в них журба на вистаку готова.

Ні! Мовчки я б хотів у землю відойти,
Без лементу й жалю, перевертня печали,
Щоб друзі через смерть мою ні ваготи,
Ні пертурбації нудної не дізнали.

Одна любов, коли в такий важений час
Зуміла б зупинить зітхання безужитні,
Одна вона змогла б ще покрепити нас
Перед страшним душі покоем віковичним

Як солодко було б, моя Псіхеє, лик
Ясний твій созерцать, забувши всі ті муки,
Що стільки перебув сердега-чоловік!
Я й смерті гіркоту забув би в час розлуки.

Та ні! Шкода мечтать... Жіноча красаота
Марніє, як нам смерть вкорочує диханнє
Нас дурить женських сліз щоденна повнота,
На померу ж душі побільшує стражданнє.

Нехай же стріну я самітен час гіркий,
Не бідкавшись нічим, про всіх людей байдужен
Бо тисячі людей вмирає залюбки,
А з гореньком тяжким я був ізмалку дружен.

Так вмерти, зникнути, піти кудись — уви!
Куди пішли усі, куди піти все мусить.
Зробитися нічим, як всі нічим були,
Що народилися на світ, — от що нас мучить!

Перелічи ж твої блаженнії часи,
Перелічи твої дні, що пробув без горя,
І добре знай, що чим не був би ти єси, —
Найлучче зникнути, мов крапля серед моря.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kulish_panteleimon_oleksandrovych/euthanasia